

[Niels Petersen.]

er netop et Spørgsmaal, om der ikke var Anledning til paa disse to Omraader, altsaa med Hensyn til Ansættelse og Afskedigelse, at gøre Forbindelsen mellem Kommunerne og Politiet nærmere og fastere ved at give Kommunalbestyrelserne en udvidet Indflydelse.

Hvad angaar Indvendingerne mod at lade Kommunalpolitiet bortfalde og overdrage hele Politivirksomheden til et Statspoliti, er der navnlig een Betænkelighed, som er stærkt fremme for os. Vi finder, det vil være i højeste Grad betænkeligt at skabe et samlet Politikorps paa henved 2 600 Mand og lægge den øverste Myndighed i dettes Leders Haand. Man maa nemlig huske paa, at Tjenesten i et saadant Politikorps er en Livsgerning for alle disse Mennesker, og er der nogetsteds, hvor der er Grund til at tro, at der vil udvikle sig en stærk Korpsaand, er det indenfor et saadan samlet Korps paa 2 600 Mand, der staar under en enkelt Mands Ledelse. Under alle Omstændigheder vil det medføre, at Politiet kommer til at staa Befolkningen fjernt, og det er den største Ulempe, vi finder der er ved nu at gaa over fra den Tvedeling, vi har for Tiden, til at lægge det hele i et Statspolitets Haand. Vi finder det derfor rigtigt, at det foreliggende Lovforslag ikke ophæver Tvedelingen af Politiet, ikke bryder med den hitidige Ordning.

Den principielle Side af Sagen er jo udtrykt klart og tydeligt i følgende Ord i den foreslaaede nye Affattelse af Retsplejelovens § 111:

„Poliets Virksomhed udøves dels af Statspolitiet, der er fælles for hele Riget, dels af det kommunale Politi, hvis Virksomhedsomraade falder indenfor de enkelte Politikredse.“

Desværre er det ikke lykkedes at forme Lovforslaget saaledes, at Skelnemærkerne mellem Statspolitiets og Kommunalpolitiets Opgaver er klare og koncise. Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen var jo af den Mening, at det overhovedet ikke lader sig gøre at drage en klar Grænse, men jeg tvivler nu om, at det skulde være en uløselig Opgave — lad os i hvert Fald prøve, om vi ikke kan naa til en rationel Løsning!

Men ganske vist, saaledes som Lovforslaget er formet, vedbliver unægtelig den hidtidige Uklarhed at herske. Det er tilstrækkeligt at citere følgende Passus:

„Statspolitiet vil fortrinsvis have at udføre de Politiet paahvilende Hverv indenfor den straffende Retsplejes Omraade.“

Det er jo, som jeg før fremhævede, Kriminalpolitiets Virksomhed, der er en Statsopgave, men naar man siger: „fortrinsvis“, forekommer det mig rigtignok, at man er langt borte fra Klarhed.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro var til min Overraskelse tilsyneladende glad over, at man siger „fortrinsvis“, men jeg kan ikke skønne, det kan være nogen Fordel ved et Lovforslag, at det er affattet uklart. Det, som det gælder om, er at faa Klarhed, og dette Udtryk „fortrinsvis“ er, om jeg saa maa sige, det mest bestemte Udtryk for, at man bevarer den Uklarhed med Hensyn til Adskillelsen mellem Statspolitiet og Kommunalpolitiet, som man hidtil har haft, og som har været et af de Argumenter, som Kommissionsflertallet bejtede sig af, naar det sagde: der er jo ingen klar Adskillelse mellem Kommunalpolitiet og Statspolitiet, og derfor vil det eneste rigtige være at gaa over til en ensartet Ordning. Der kunde være Tale om Kommunalpoliti alene, men det afviser man fra alle Sider, og Flertallet mener saa, at Konsekvensen maa være, at det skal være Statspoliti.

Vi er imidlertid ikke af den Mening. Vi mener, at her maa det kommende Udvalg sætte ind og søge at tilvejebringe den Klarhed, der unægtelig savnes i dette Lovforslag. Mod forskellige andre Punkter i Lovforslaget kan der rejses stærke Indvendinger og maaske særligt mod 2det Afsnit, der for et Tidsrum af 8 Aar opretholder den bestaaende Ordning i de sønderjydske Landsdele med et særligt statsansat Ordenspoliti, der sorterer under Chefen for Statspolitiet.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Vagn Bro i det ønskelige i, om man havde kunnet undlade denne Overgangsbestemmelse, thi der har jo ellers fra alle Sider været Enighed om, at paa alle Omraader skulde, som man har sagt, Kongeaa-Grænsen slettes, man skulde naa til at faa den samme Ordning for de sønderjydske Landsdele som for den øvrige Del af Landet. Jeg maa ganske vist indrømme, at den Udtalelse, der foreligger fra de 4 sønderjydske Byraad, vejer tungt, men der vil jo være Anledning til at komme tilbage til dette Spørgsmaal under Drøftelsen i Udvalget, og jeg skal ikke her ved første Behandling komme nærmere ind paa Enkeltheder; jeg tror, de egner sig bedst til Drøftelse i Udvalget.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og grundig Behandling.